

Az imagináció nyelve, kép- és élményszerűsége.

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: January 24, 2018, 7:39 am

Dénes Albert

Metafizikailag tudjuk, hogy az életemket, a sorsunkat imaginációnk alakítja. Néztek csak meg ezt az állást, vizsgáljuk meg, mit tudunk felfejteni belülről. Először is mit jelent, hogy metafizikailag? Hajlamosak vagyunk a metafizika kapcsán arra gondolni, hogy az mindig valami tőlünk van, valami olyanra utal, amit csak gondolatilag, szellemileg, mentálisan tudunk megragadni. Még Guénon is úgy értelmezte a metafizikát, amely től van azon, amit itt megélhetünk mindennapi életünkben.

A metafizika valójában nem csak gondolatilag megragadható tőlünk, hanem teljesen magába tudja venni a mindennapi életet is, megpróbálja megvilágítani. Magába is foglalja mindigis, csak hogy mi egy vagy több saját tudati beállítást folytat, nem úgy fogjuk fel, vagyis hajlamosak vagyunk a metafizikait az a nem-metafizikait tőlünk gosan durva felosztásban alkalmazni a valóság. A testszerzés, a tudás, a konkrét alakot az megvilágítás-módot a lét mind-mind a metafizikum által meghatározott, még a tárgyszerzés is, amelyet oly gyakran anyagnak nevezve kiszakítunk a maga metafizikumából. Azt is lehetne mondani, hogy csak a metafizikai valóság létezik, csak hogy ez a maga belső szellemi rendje szerint létezik, amelyet ha nem ennek megfelelően fogunk fel, akkor keletkezik olyan zavar, olyan megbontott lét, olyan feltételek az a kifordított, örökös homály, mint amilyent az emberiségnek volt a megismerés nem csak az elméleti során, hanem amit a mai napon is megél. Nem az a helyes felosztás, hogy metafizikai az a nem metafizikai. Csak metafizikai az amit nem-metafizikainak élünk meg, az a metafizikai rend belső szellemi tudásainak az általunk való megszerzéséből ered.

Mi a helyzet a tanulmányt nyitni elsősorban a második részével, hogy a sorsunkat az imaginációnk alakítja? Az imagináció egy olyan spirituális természetű szerve az embernek, ahol a tudat, a tudattalan, az örökös, a tapasztalat, a gondolkodás, a mentális tartalmak, az érzelmek, az emlékek, a képzetek találkoznak az a kálcsonhatásba lépnek egymással. De ugyanez az imagináció az is, amely a testtel szemben nagyon erős kapcsolatban áll. Sokan még a spirituális tanokkal foglalkozók a kálcsonhatás is, az a testet, azt tartva erről, hogy csak durva anyagi burok. Ezt nem éppen úgy van. Ugyanezt a tudást a kálcsonhatás el a felszín az a mályos viszonylatban, de ez egy mályos téma. Itt most az a fontos, hogy felismerjük, vagy

legalább kárpuzel- és megörítéserőnket kissé a szokásosnál jobban munkába tölve rállássunk, hogy a test mályen át van hatva a metafizikai vonásokkal, olyannyira, hogy ha ezeket kivonjuk belőle, maga a test is eltűnne. Mindez nem mond ellent az empirikus, objektív, tudományos ismereteknek, vannak sejtek, molekulák, erek, idegek, szövetek, van anyagcsere, vannak neuronális hállátzatok s még sok-sok más, a testet felépítő anatómiai és fiziológiai állszetevők. Éon magára a testszerzős metafizikumára beszélttem, mintegy elosztani próbálván azt a kárvé keményedett nézetet, hogy a test par excellence nem-metafizikai elem, csak burok stb. Tehát az imaginációnak, mint az ember metafizikai, spirituális szervének komoly káve van a testhez, de a valószínű tőrgyi, tőnyserő tartományaihoz is.

Az imagináció mivel olyan metafizikai szervünk, ahol a valószínű állszes megnyilvánulásai találkozik- gondolom, ezt nem kell kállállássebben magyaráznom- egyben olyan lányegi, primordiális, alapvető és centrális fontossággal bíró, amely minden további meghatározó felépítőst, beálltátdásokat, sors-szekezetet. Egyben az események, a történetek állntámuformája is, de nem csak úgy mint egy merev állntámuforma, hanem úgy, hogy az imaginációban állszsejt tartalmak jellegük szerint áthatnak, átszűnek eseményeket, tapasztalatokat, helyzeteket, állapotokat. Az elűzű tanulmányban, amelynek a Tennitűs elűkűszűtűse cűmet adtam, a sorsalakűs lehetűsűgűtű és kikerűlhetetlen szűksűgszerűsűgűtű emlűtettem máir. Most rűszletesebben belemegyek technikáinak nevezhető szempontokba. A technikait persze úgy őrtve, hogy ez szeműlyesen vűgrehajtott máveletek lehetsűges mádjakűnt jűn szűba.

Amennyiben az elűbb tisztűztuk, hogy a valószínű teljes egűszűben metafizikai, úgy most az imagináció is hozzáadhatjuk eme álltűsű őrvűnyessűgi kűrűhez. Minden imagináció. Vigűzat, mert ez nem egy tűny-megállapűtű mondat, hanem máveleti mondat. Ágyhogy senkinek sem kell hamarjűban ellenbizonyűtűkok utűn keresgűlnie, mert nem azt mondtam ahogy objektűve úgy van vagy nincs, hanem azt, ahogyan lennie kell a megfelelő máveleti beálltűdűs esetűn. Ebben az őrtelemben és ezen a realizűciűs terepen minden imagináció. Csakhogy. Éos itt jűn egy problűma. Ugyanis, nem abban áll az ember máveleti lehetűsűge a sorsa, az őlete, a lány alakűtűsűra vonatkozűan, hogy minden imagináció, hanem abban, hogy tud bínni az imaginációval. Van az emberben egy olyan szellemi-metafizikai kvalitűs, amely az imaginációval kűpes máveleteket vűgezni. Ez az, ami minket őrdekel. Hogy ez a kvalitűs mennyire van elmerűlve az imaginációban és mennyire nem, mit sem vűltoztat annak igazűgűn, hogy ilyen megkűllállásűzetett kvalitűs van és ha komoly máveletet akarunk vűgezni, akkor eme kvalitűssel kell azonosűtűni magunkat. Minden esetben az imagináció álltűja elű a valaki álltal megűlt valószínű állszűllapotűt. Olyan emberűl is, aki őletűben imaginációrűl, metafizikűrűl sem hallott soha. Azonban, ha nincs tudoműsunk az imaginációrűl és annak tulajdonsűgairűl és fűleg, ha nem kezdűk megismerni, hogy mikűppen kell bínni az imaginációval, akkor az úgy mákűdik, mint egy vezetű nűlkűl maradt jűrmű. Műgsem teljesen ágy, mert mindenkibe szorult valamennyi spontűn metafizikai tudűs, amolyan ráűőrzűs-vagy intuűciűszerűen és legalűbb a vűgzetes álltkűzűseket el tudja kerűlűni úgy, ahogy. Az, hogy az imagináció hozza állszűe úgy a valószínűgűnk, ahogyan állszűhezza, az egy kikerűlhetetlen metafizikai tűny, vűgsűű és megcűfolthatatlan igazűgű. Tagadni, ellenbizonyűtűni lehet, de fűllűsleges. Sokkal jobb, ha inkább az utűn kutatunk, hogy mit tehetűnk mi, akik az imaginációra vonatkozű máveleti nyelvet elűg gűgicsűlve beszűljűk és nem igazűn vagyunk a helyzetek urai.

Azt, hogy mindenkinek van imaginációja valamint azt, hogy minden imagináció, valahogy úgy kell őrteni, mint pűldűl a nyelv esetűben, hogy van a nagy nyelvűlgű, amelyben kűllállásűn-kűllállásűn mozognak, beszűlnek az egyes emberek, mindenki úgy ahogy tud, a maga mádjűn. Ki jobban, tisztűbban, gazdagabban, vűlasztűkosabban, logikusabban, ki pedig szegűnyesen, zavarosan, logikűtlanul, esetleg csunűn, durvűn. Ezzel a nyelv-hasonlattal csak az imagináció, mint olyan, és

az imaginációval rendelkező egyes ember viszonyát szerettem volna megvilágítani.

Hamvas is felhívja a figyelmet arra, hogy az imaginációval szembeveti alapeleme a kép. De arra is kitér, hogy a kép nem csak merő kép, hanem szellem is, képesség is, szellemi mozgás is éppen annyira, mint konkrét tenni tudás. Ha az imagináció az, ahol tudat, gondolat, érzés, akarat stb. találkozik, akkor itt találkozik a kép is, a szellem is, a szellemi alap az a tett, a megismerés az alkotás, az alakítás; lehetőségeknek látása az maga a megkötésbe hozott általalakítás szembevetet. Aki a szembevetet végzi, az nem más, mint maga az ember az akin a szembevetet végzi, az is saját maga, természetesen beleértve az embert körülvevő világot is. Mert, mint ahogy az ember mindigis test, lélek és szellem egységében képzelhető el, ugyanúgy az embernek mindigis világa van, amelyet soha sem szabad merő nézetnek tekinteni.

Az embernek az imaginációval kell dolgoznia. Ez az az egyedüli szembeveti lehetőség, amellyel szembevetni, sorsolni, elvetni, választani, tényszerűsíteni, átellenyegíteni, problémát megoldhatja. Amivel az imagináció dolgozik, az a lényeg az imagináció. Az ember metafizikai kvalitásból ered az, hogy imaginációval dolgozni tud, természetesen csak akkor ha erre tudatos erőfeszítéseket tesz. A metafizikai kvalitás nem egy jobb eszköz. Ez az ember igazi szembevetéshez tartozik. Ez az, amely ha elvégzi tisztán ha nem töveszti szembevetés az imaginációval tartalmával, akkor képes, hogy az imagináció úgy rendezze, ahogyan azt rendezni kell. Itt kiemelten fontos, hogy nem a választás manipulálása, vagy más emberek manipulálása van szembevetés, hanem a látás egységét biztosító egyetemes rend tényszerűségeinek felismeréséről az ezek szerinti élettrend kialakításáról. Ez a látás egységét mindigis biztosító rend nem más, mint az igazi metafizikai nyelv és egyben az imagináció nyelvnek valódi grammatikája. Mi ezt most csak kutatjuk. E nyelven csak ténylegesen beszélünk. Annyit mondhatunk el, amennyire sikerült eljutnunk a kutatás során. Nem lehet az imagináció hatékonyan rendezni nyelvet egy ma látás idegen nyelv megtanulásának nehézségi fokához hasonlóan, mert bármilyen nehéz idegen nyelvről legyen szembevetés, annak van stabil grammatikája, vannak képek és nyelvtan és nyelv-tanfolyamok, és aki nagyon meg akarja tanulni az illető nyelvet, megteheti. Az imagináció is rendezni tud egyetemes nyelvről csak annyit tudunk, hogy ez nem más mint az ige, a logosz, a kinyilatkoztatás szava. Amelyekhez mindigis értelmezéseket csatolunk hozzá, kommentárokat, azért, hogy a szembevetés valamennyit meg tudjunk érteni. Maga ez a logosz-azonos, egyetemes nyelv nincs úgy meg szembevetés, mint a ma látás nyelvek fogalmi és egyébb struktúrákkal telített lehetőségek, nyelvek, amelyek segítéssel nap, mint nap igyekeznünk eligazodni problémáinkban. Azonban, ezek a nyelvek is áruzik valamelyest az egyetemes nyelv szellemi erejét és valószínűleg az anyanyelvünknek, a magyar nyelvnek is megvan a kellő metafizikai ereje ahhoz, hogy látéfontosságú szembevetések iránynyújtása lehessen. Csak arra kell vigyázni, tényleg kézzel, hogy a nyelv ilyen fokú, mint az, ahol visszanyeri a metafizikai erejét, ott nem csak a fogalmi szembevetés grammatikai, logikai, szemantikai és retorikai tényezők a fontosak, hanem a beszélő valószínűleg látás megkötés tényezők is. Ezért ki kell tisztítani ebből a nyelvből minden olyan manipulatív asszociációkra hajlamosító elemet, amelyeknek az ideológiai tendenciákra, a félelmekre, az érzelmekre, az indulatokra vonatkozó hatással van. Valószínűleg, az ősmagyarok szellemi értékeit időzáró szembevetés metafizikai szembevetésben mit sem ér, ha rejtetten azt hozza elő az emberből, mint az magyar emberből, hogy a szembevetés mint más ember az ha valaki ráköt, hogy miért is szembevetés, akkor a szembevetés iránt is erőssé győztetést ér, érzélete szerint legszembenebb ott helyben meg kell. Valószínűleg lehetne sorolni. A lényeg egy. Az imagináció rendezésére lehetőséget nyújtó nyelvnek a megkötésben tett metafizikai kvalitás szembevetésben kell mozognia, és mentesnek kell lennie mindenféle zavaros, manipulatív, szembevetés kötéseket és főleg indulatokat szembevetés tartalomtól. Továbbá mentesnek kell lennie olyan tartalmaktól is, amely magam előtt nem tisztázott világaimmal állnak kapcsolatban. Hogy az embernek

vágyai vannak, azzal semmi baj nincs. Azonban az máj baj, ha nem tisztázzuk, hogy mi is az amire vágyunk, miben áll az, ha megvalósul az illető vágy a cs miben, ha nem. Tisztázatlan vágyakkal hiába akarunk az imagináciánkra hatni úgy, hogy az megvalósítsa a vágyunk beteljeséséhez szükséges feltételeket a cs kárélményt, mert lehet, hogy ez sikerülni fog, de esetleg kiderül az, hogy az illető vágy olyan további kárélményeket hoz az életünkbe, hogy jobb lett volna, ha nem is teljesült volna. Ekkor járvánk rá, hogy a merő vágyakozás kázzepette nagyon száklátkárék voltunk. Természetesen ez nem vonatkozik minden vágyra a cs nem arról van szó, hogy minden vágyat el kell fojtani, le kell rombolni. Még jár szempontot fel lehetne sorolni egy életünk ártminősítésében részvevő metafizikai máveleti nyelv tulajdonságait illetően, de most rá kell tornem az imagináció káop- a cs a lmányszerűségére is. Az elkávetkező tanulmányokban még szába fognak kerülni nyelvvel kapcsolatos metafizikai megfontolások. Egy tanulmány keretében elég ennyi, ami az előbbiekben elhangzott, illetve árdott. Most úgy is az a fű mondanivaló, amit a c-m is megvilágít, miszerint az imagináció nyelvi, káopi a cs a lmányszerű vonatkozásai szorosan ásszefüggnek egymással.

Arról máj volt szó, hogy a káop az imagináció mákádcsnek centrális eleme, ázemanyaga. Arról is ártam, hogy ezt nem csak kimerevített káopkánt kell ártteni, báj nem jelenti ez azt, hogy egyszerű, kimerevített káopnek, rajznak, szimbólumnak, figurának, reprezentációnak, ábrának ne lehetne erűss, az imaginációra ható ereje. Lehet, de ami az imagináció s árttelemben vett káop, az elsősorban olyan káop, amelynek erűss a lmányszerűségé van. Ezt az a lmányszerűséget nem úgy árttem, hogy nézek valamit a cs akkor bizonyos a lmánymeim vannak, hanem úgy, hogy egy bizonyos állapotban lévő a cs a hozzá tartozó tapasztalatok, vagyis az ásszárzák a cs szorosan ásszefonódik, tehát a káopben az ember benne van a cs a káop áthatja, ágy ez az a lmányszerűség tulajdonképpen egy valóság-megélt jelent, egy konkrét benne-levő st valamiben, valamilyen állapotban. Ez máj az imagináció produktuma, akkor is, ha ezt valaki nem tudja. A káop kivetül, bevetül, visszavetül, minősít, ártminősít, tárgyiból tapasztalatiba megy, szubjektív-objektív, vagyis mozog, mákád, valóságot formál, áthatja az embert. Maga az ember az, akiből ered, mert ember a cs imagináció annyira ásszetartozik, mint ember a cs lágzet. A valóságot mindig is az imagináció teremti. Az a racionális felosztás, miszerint az egyik pólusban van az imagináció a cs a májban a valóság, teljesen rossz. Vagyis ez úgy fogadható csak el, hogy az imagináció szót nem abban az árttelemben használják, mint a n. Ák inkább a fikciót ellenpótozzák egy tányi valóság-tarománnyal, amely elfogadható, de csak ágy. A metafizikai árttelemben vett imagináció, úgy ahogyan a tanulmány elején szó volt arról, hogy mi is ez, mindig a valóság szávűje, de úgy a szávűje, hogy egyben a valóság szávetit is ez káopezi. Mindezzel nem lennk sokkal okosabbak, ha nem merítették volna fel a speciális metafizikai kvalitás gondolatát, amely az embernek egy áznazonosságbeli, lánnyegbeli káopességé a cs ez abban áll, hogy az imaginációval megfelelően tud operálni. Tettem a korábbiakban egy olyan kijelentést, hogy minden imagináció a cs hogy ezt megfelelő máveleti kontextusban kell ártteni. Akkor azt kellene mondani, hogy ez a speciális metafizikai kvalitás is imagináció, vagy pedig nem helytálló az, hogy minden imagináció. Nem kell tárúdnánk azzal, hogy ágy van-e vagy úgy. Lányeg, hogy ilyen kvalitás legyen, vagyishogy felöbresszük a cs kifejlesszük magunkban a cs ágy tudatosan tudjuk kezelni azt, ami egyébként is meghatároz minket- az imagináció. Az imagináció egy kikerülhetetlen metafizikai szükségességként határoz meg minket, vagyis valóságunk minden mozzanatában meghatároz. Azt, amit Hamvas is á-r, miszerint egyedül az imaginációban vagyunk szabadok, a n kátelezű mádon az előbbiekben említett metafizikai kvalitásunkra árttem, arra, hogy kápesekké kell tegyük magunkat arra, hogy az imaginációkat megfelelően tudjuk mákádítani. Mégégszer, nem jelent sem elvi, sem gyakorlati problémát, hogy ez a kvalitás az

imaginációba gyazdik-e vagy sem, látnyeg az, hogy ez a kvalitás, ez a minőség, ez a tudatosság, ez a képesség, vagyis képességeket rendező minőség tisztább legyen.

Ebben a kvalitásban áll az ember metafizikai képessége, ereje, emberi látnyege, tudása, tennitűsége. Ez a lélek, a szellem örökénysége az emberben. Ez a lehetőség, hogy magamat az a valósággot alakítani tudjam. Ez látnyem lélegzete, de pontosabban a lélegzet rendezője. A hétértékes napi tudat az a let felől nézve az az egyedüli gondolat a kapu ehhez a magasabb fokú tudatossághoz, amely gondolat egyáltalán felteszi annak lehetőségét, hogy az ember tőbb, mint társadalomba szerveződné racionális állat. Akármilyen szörke, kézzelnséges let az ember, ez az egyszerű gondolat, mint kapu, mindigis ott van, mint lehetőség, hogy az ember elindulhasson igazi kvalitásnak felbresztése az kifejlesztése tén. Ez az egyszerű gondolat mindenki számára ott van. Fontos kapu, pedig csak egyszerű gondolat. A bekezdésben szerepelt egy olyan fordulat, amely a magam az a valóság alakítására vonatkozik. A figyelmes az az ilyen jellegű kérdésekben valamelyest tájékozott olvasó azt vethetné szememre, hogy egy ilyen szándékú metafizikai tanulmány ellenére, annak majdnem a végfelé, ugyanabba a tévedésbe esek, amelyet már mindenki unottan hallgat, márminthogy beszéllek magamról, aztán a valósággról, teszek egy olyan állást, amely e két fogalom konjunkciójára vonatkozik. Az ember hallgatja, olvassa, aztán a is-t. Unalmas, nem? Joggal is-t az joggal tartja unalmasnak. De, kérem fogadják el, hogy a-gy jrtam el. A magam az a valóság viszonya egy olyan problémát tartalmaz, amit logikailag nem tudunk megoldani, mert a logika mai állása szerint csak ellentmondás mutatható ki e probléma kapcsán. S a problémát fokozza az, hogy nem csak logikai probléma. A magam az a valóság viszonya egy azonosság az nem-azonosság sajátos relációjában fejezhető ki, talán, de jelenleg nem tudok megoldást. Azt sem mondhatom, hogy azonos vagyok a valósággal az azt sem, hogy nem vagyok azonos. Van itt egy sajátos metafizikai reláció, vagy lehet nem is reláció, hanem egyéb, de remélem, hogy még j sokáig foglalkozhatok metafizikával az ha többévi kutatásunk eredményeképpen megtalálom e probléma korrekt megoldását, nagyon elégedett leszek magammal. Mindezt csak azért rom a-gy, mert egyes spirituális tanok olyan magabiztosan állítják, hogy a valóság te magad vagy, hogy az már bosszantó, de legalábbis gyanút breszt az emberben.

A valóságát tényleg maga kövcsolja szse az ember, az imaginációjával. Benne vagyok most egy állapotban, amelyet látok, tapasztalok. Ez is az imagináció teremtménye. De itt nem áll meg a haladvány, mert tovább a tvzudnek az imaginációban a gondolatok, örölmek, képek, élmények, emlékek, szavak, képzetek az a jobban az a jobban állapotokat élek meg. Gondolok valakire, akit rég nem láttam már. Másnap szszefutok vele az ton. Vagy elfordul, hogy valami váratlan ténik, de ahogyan gondolkozok az a-gyén, lassan-lassan felmerülnek azok a mbeli ténkedéseim amelyek szszeféggésben állnak azzal, ami ténent, vagyis amivel rászolgáltam arra, hogy éppen a-gy ténenjen. A fontos az, hogy lassan, nánán, de kitartó tudatossággal rőbredjünk arra, hogy az imagináció teremt a valósággot az arra is, hogy hogyan teremt. Az imagináció fogja továbbra is a valósággot teremteni, de ha erős-tjék magunkban azt a metafizikai kvalitást, amellyel éppen azt tudjuk világon látni, hogy hogyan mákodik az imagináció az milyen általakítás, rendező, tisztítás beavatkozásokat kell tennünk, akkor megvalósítható lesz, hogy arra felhaladjunk, amerre igazán szeretnénk. Egyszerű szavakkal a szeretet, a szabadság, az értelem, a harmónia, a mérték, az egyszerűség.

Egy további tanulmányban sz lesz arról is, hogy milyen, az imagináció szempontjából hatékony, vizionárius forgatókönyveket hordoz az ember magában, esetleg anélkül, hogy ezt tudná; s éppen ezért jánia kell zavaros állapotainak rrdgi kéreit.